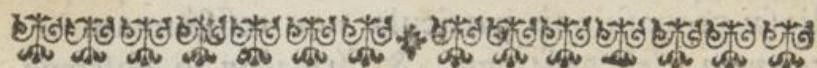

Anno 1699. Progrediamur modò ad annum 1699, quò proscriptæ sunt ab Innocentio XII. propositiones 23.

Admiranda Author earum fuit vir cum Doctrina, tum vita
submissio Integritate, præsertim verò promptâ, ingenuâ,
Autho- candidâ, & omnes eam explicandi terminos su-
ris propo- pergressâ, quâ Apostolicæ sententiæ acquievit, Hu-
sitionum militate celeberrimus. Statim conscendit cathe-
23. dram vir Illustrissimus ad populum imitatus *Ca-*
relos Borromaos, Salesios, aliosque Sanctos Anti-
stites de more dicturus. Auditorio sub obedientiâ
prohibet, ne quis librum suum Romæ condemnatum
vel legat, vel penès se retineat. Nullus fuit, qui
eximiam incomparabilis Pastoris sui submissionem
non suspexerit; omnibus certatim subditis & la-
crymis, & singultibus expressis. Undè felix quo-
dammodò error appellari potest, qui tam singula-
rem ad stuporem, & ædificationem totius universi
nactus est illius Retractorum.

C O N S T I T U T I O

SS. D. N. INNOCENTII XII.

A D V E R S U S

Librum, *les Maximes des Saints &c.*

E T

XXIII. Propositiones ex eo desumptas.
INNOCENTIUS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

CAUSâ brevitatîs, omisso præambulo, propo-
sitiones tantùm pandimus more solito per *D.*
Thomam refellendas.

I. Datur habitualis status amoris Dei, qui est
Charitas pura, & sinè ullâ admixtione motivi
proprii interesse. Neque timor pœnarum, neque
desi:

desiderium remunerationum habent amplius in eo partem. Non amatur amplius Deus propter meritum, neque propter perfectionem, neque propter felicitatem in eo amando inveniendam.

2. In statu vitæ contemplativæ, sive unitivæ, amittitur omne motivum interessatum timoris, & spei.

3. Id quod est essentialiale in directione animæ, est non aliud facere, quam sequi pedetentim gratiam cum infinitâ patientiâ, præcautione & subtilitate. Oportet se intrâ hos limites continere, ut sinatur Deus agere, & numquam ad purum amorem ducere, nisi quandò Deus per unctionem interiori incipit aperire cor huic verbo, quod aded durum est animabus adhuc sibi met affixis, & aded potest illos scandalizare, aut in perturbationem conjicere.

4. In statu sanctæ indifferentiæ Anima non habet amplius desideria voluntaria, & deliberata propter suum interesse, exceptis iis occasionibus, in quibus toti suæ gratiæ fideliter non cooperatur.

5. In eodem statu sanctæ indifferentiæ nihil nobis, omnia Deo volumus. Nihil volumus ut simus perfecti & beati propter interesse proprium, sed omnem perfectionem, ac beatitudinem volumus, in quantum Deo placet efficere, ut velimus res istas impressione suæ gratiæ.

6. In hoc sanctæ indifferentiæ statu nolumus amplius salutem, ut salutem propriam, ut liberationem æternam, ut mercedem nostrorum meritum, ut nostrum interesse omnium maximum; sed eam volumus voluntate plenâ, ut gloriam & beneplacitum Dei, ut rem quam ipse vult, & quam nos vult velle propter ipsum.

7. Derelictio non est nisi abnegatio, seu sui ipsius renuntiatio, quam Jesus Christus à nobis in Evangelio requirit, postquam externa omnia reliquerimus. Ista nostri ipsorum abnegatio non est, nisi quoad interesse proprium. . . Extremæ probationes, in quibus hæc abnegatio, seu sui ipsius de-

religio exerceri debet, sunt tentationes, quibus Deus æmulator vult purgare amorem, nullum ei ostendendo perfugium, neque ullam spem quoad suum interesse proprium, etiam æternum.

8. Omnia Sacrificia, quæ fieri solent ab animabus quàm maximè desinteressatis circa earum æternam beatitudinem, sunt conditionalia. . . . Sed hoc Sacrificium non potest esse absolutum in statu ordinario. In uno extremarum probationum casu hoc Sacrificium fit aliquo modo absolutum.

9. In extremis probationibus potest animæ invincibiliter persuasum esse persuasione reflexâ, & quæ non est intimus conscientiæ fundus, se justè reprobata esse à Deo.

10. Tunc anima diversa à semetipsa expirat cum Christo in Cruce, dicens: Deus, Deus meus, ut quid dereliquisti me? In hac involuntariâ impressione desperationis conficit Sacrificium absolutum sui interesse proprii quoad æternitatem.

11. In hoc statu anima amittit omnem spem sui proprii interesse, sed numquam amittit in parte superiori, id est, in suis actibus directis & intimis spem perfectam, quæ est desiderium desinteressatum promissionum.

12. Director tunc potest huic animæ permittere, ut simpliciter acquiescat jacturæ sui proprii interesse, & justæ condemnationis, quam sibi à Deo indictam credit.

13. Inferior Christi pars in Cruce non communicavit Superiori, suas involuntarias perturbaciones.

14. In extremis probationibus pro purificatione amoris fit quædam separatio partis superioris animæ ab inferiori. . . . In istâ separatione actus partis inferioris manant ex omninò cæcâ & involuntariâ perturbatione; nam totum quod est voluntarium & intellectuale, est partis Superioris.

15. Meditatio constat discursivis actibus, qui à se invicem facilè distinguuntur. . . . Ista compositio actuum decursivorum, & reflexorum est propria exercitio amoris interessati.

16. Datur status contemplationis adeò sublimis, adeòque perfectæ, ut fiat habitualis, ità ut quoties anima actu orat, sua Oratio sit contemplativa, non discursiva. Tunc non ampliùs indiget redire ad Meditationem, ejusque actus methodicos.

17. Animæ Contemplativæ privantur intuitu distincto, sensibili, & reflexo Jesu Christi duobus temporibus diversis. Primò in fervore nascente earum contemplationis: Secundò, animam Amittit intuitum Jesu Christi in extremis probationibus.

18. In statu... passivo exercentur omnes virtutes distinctæ, non cogitando quòd sint virtutes. In quolibet momento aliud non cogitatur, quàm facere id, quod Deus vult, & amor Zelotypus simul efficit, ne quis sibi virtutem velit, nec unquam si adeò virtute præditus, quàm cum virtuti ampliùs affixus non est.

19. Potest dici in hoc sensu, quòd anima passiva, & desinteressata nec ipsum amorem vult ampliùs, quatenùs est sua perfectio, & sua felicitas, sed solùm quatenùs est id, quod Deus à nobis vult.

20. In confitendo debent animæ transformatæ sua peccata detestari, & condemnare se, & desiderare remissionem suorum peccatorum, non ut propriam purificationem, & liberationem, sed ut rem quam Deus vult, & vult nos velle propter suam gloriam.

21. Sancti Mystici excluderunt à statu animarum transformatarum exercitationes virtutum.

22. Quamvis hæc doctrina (*de amore puro*) esset pura, & simplex perfectio Evangelica in universâ traditione designata, antiqui Pastores non proponebant passim multitudini justorum, nisi exercitia amoris interessati eorum gratiæ proportio-nata.

23. Purus amor ipse solus constituit totam vitam interiorem, & tunc evadit unicum principium, & unicum motivum omnium actuum, qui delibèrati, & meritorii sunt.

Non intendimus tamen per expressam Propositionum hujusmodi reprobationem alia in eodem libro contenta ullatenus approbare... Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die XII. Martii M.DC.XCIX. Pontificatus nostri Anno octavo.

J. F. Card. Albanus *

*Qui modo est Pontifex feliciter regnans.

Propositiones 1. 2. 3. 4. 5. 6. & vigesima
tertia.

D. THOMAS 1. 2. q. 65. art. 4. & 5. in corpore. *Fides, & Spes possunt quidem esse sine charitate: at charitas sine fide & spe (in statu viæ) nullo modo esse potest.* Dari igitur nequit habitualis status amoris Dei, qui est charitas pura, & sine ullâ admixtione motivi proprii interesse, in quo nec timor pœnarum, nec desiderium remunerationum habeant ampliùs partem, in quo non ametur ampliùs Deus propter felicitatem in eo amando inveniendam. Talis enim charitas pura sine ullâ admixtione proprii interesse, & per quam charitatem neque homo desideret remunerationem, neque Deum amet propter felicitatem suam, tollit rationem spei, quæ *directè PROPRIUM BONUM RESPICIT* 2. 2. q. 17. art. 3. *adedque remunerationem, proprium interesse, & felicitatem suam.* Unde iterum Angelicus ejusdem quæstionis art. 2. ad 2. *Spes, inquit, principaliter respicit beatitudinem aeternam scilicet ut sibi obventuram.*

Hinc & ruit *Propositio secunda*, & simul refellitur status *indifferentia*, de quo in aliis fit mentio. Oportet enim ut homo *positivè* velit salutem ut *bonum proprium* (sicut vidimus ex D. Thoma) *adedque ut propriam salutem, ut liberationem suam aeternam, ut suum interesse omnium maximum.*

Undè *purus amor ipse solus* (de quo *Propositio 23*) non *constituit totam vitam interiorem*: cum etiam aliis virtutibus Theologicis dare locum oporteat, proindèque & *spei*, quæ aufertur, si *Beatitudinem* non respiciamus, ut *interesse proprium*. *Charitas quidem attingit Deum, ut in ipso sistat, non ut*

ex eo aliquid nobis proveniat 2. 2. q. 23. art. 6. Atque ita tendit in Deum sine ullo intuitu ad mercedem aeternam; attamen talem intuitum charitas non excludit, sed illum per spem elicitem perficit, sicut perficit actus reliquarum virtutum, ut illarum omnium mater, radix, & forma, unde etiam *spes per charitatem formatur, & perfectionem virtutis acquirit.* 1. 2. q. 62. a. 4. & *adveniente charitate spes perfectior redditur, quia de amicis maxime speramus* 2. 2. q. 17. a. 8. Et consequenter quod perfectior est charitas, eò perfectior spes evadit: adedque excellens etiam amor compatitur spem, proindeque *solus amor non constituit totam vitam interiorem.*

Propositiones 7. 8. 9. 10. 11. & 12.

D. THOMAS loco citato. *Spes directe proprium bonum (adedque suum interesse) respicit.* Unde *renuntiatio & abnegatio*, de qua Jesus Christus in Evangelio, non rectè per Propositionem septimam ponitur in eà, quã postquam externa omnia reliquerimus, renuntiemus quoque *spei nostri interesse proprii etiam aeterni*, qui enim isti renuntiaret, *spei absolute renuntiaret, eamque amitteret.*

Hinc nec est spes vera, si sit *desiderium deinteressatum promissionum* (de quo agit Propositio 11.) nec anima potest conficere sacrificium absolutum *sui interesse proprii quoad aeternitatem*, ut habet Propositio 8. & 10.

Et quia persuasio reprobationis spei contrariatur, non potest animæ umquam invincibiliter persuasum esse persuasione reflexâ, se justè reprobata esse, à Deo; quemadmodum habet assertio nona. Imò si alicui talis revelatio (de reprobatione) fieret, deberet intelligi non secundum modum Prophetia predestinationis, vel prescientia, sed per modum Prophetia comminationis, quæ intelligitur suppositâ conditione meritorum. De Verit. q. 23. art. 8. ad 2.

Proinde Director (positio est 12.) non potest tali animæ permittere, ut simpliciter acquiescat jacturæ *tui interesse, & justæ condemnationis.*

Propositiones 13. & 14.

D. THOMAS 1. 2. q. 74. art. 3. ad 2. *Ratio etiam deficit in directione passionum interiorum, quando non reprimit illicitum passionis motum. Et actus inferiorum virium, & etiam exteriorum membrorum possunt esse peccata..... secundum quod deficit ordinatio superioris rationis. Ibid. a. 8. ad 1. Undè in purificatione amoris etiam in animâ probatâ, nunquam exemplo Christi, ut malè vult Author, ea fit separatio partis superioris animæ ab inferiori, ut actus partis inferioris manent ex omninò cæca, & involuntaria perturbatione; in quibus pars superior partem non habeat, adeòque qui illic sinè peccato esse videri possint. Ratio superior debet invigilare actibus virium inferiorum, illique imputantur harum defectus, si ejus ordinatio, directio, seu moderamen deficiat.*

Undè ex tali systemate, ex communicatione illa utramque inter partem interrupta, videntur nonnulla dimanare periculosiora dogmata invito hæud dubiè Authore integerrimo.

Propositiones 15. 16. & 17.

D. THOMAS licet Doctor maximè contemplativus, ità ut interdum diùm oraret, imò sæpiùs cubiti altitudine à terrâ sublatus cerneretur*, 2. 2. q. 181. a. 4. ad 3. *Ex corporis gravitate, inquit, retrahimur ab altitudine contemplationis. Undè subdit Gregor. Hom. 15. in Ezech. Quòd ipsâ suâ infirmitate ab immensitate tanta Celsitudinis animus in semetipso relabatur. Quì dabitur igitur status contemplationis adeò sublimis, adeòque perfectæ, ut fiat habitualis, ità ut quoties anima actu orat, sua oratio sit contemplativa? Imo quia pondere infirmitatis humane deprimitur anima ad inferiora, ideo contingit, inquit Angelicus 2. 2. q. 83. a. 13. ad 2. Quòd quando mens orantis ascendit in Deum per contemplationem, subito evagetur.*

* In ejus Officio.

Propositione 17. animabus ejusmodi contemplativis, in casu non uno adimitur intuitus distinctus, sensibilis, & reflexus Jesu Christi tanquam

quam fortè non satis sublimis , eò quòd sit sensibilis. Aliter *D. Thomas* discurret 2. 2. q. 82. a. 3. ad 2. *Sicut mens humana indiget manudictione ad cognitionem Divinorum : ita ad dilectionem ducitur per aliqua sensibilia nobis nota : inter quæ præcipuum est Humanitas Christi.....* Et idè quæ pertinent ad Christi humanitatem , maxime devotionem excitant ; Quidni & contemplationis materiam , & objectum subministrant ? Hæc viâ contemplationis à tanto Doctore traditâ tutius gradimur. Tradidit autem ille & modum meditandi 2. 2. q. 18c. a. 3. in quo varios illius actus discursivos (de quo *Propositio 15.*) animabus etiam perfectis competentes more suo admirabiliter explanat.

Propositiones 18. 19. 20. 21. & 22.

D. THOMAS quatuor hæc priores *Propositiones* , quibus removetur à dicto statu contemplationis , seu passivo studium omne virtutum ut *virtutes* sunt , ut *perfectio* , vel *liberatio nostra* sunt , ad eòque quæ sunt ejusdem spiritûs cum sex primis , & vigesimâ tertiâ , refellit iisdem verbis jam bis allegatis. *Spes directe proprium bonum respicit* , ergo homo vult virtutem sibi , perfectionem suam , felicitatem suam , liberationem suam , præsertim cum quilibet teneatur vitare damnationem in 3. ad An. nib. q. 25. a. 2. ; ad eòque omni studio collimare ad liberationem suam.

Propositio 22. quæstio facti est tendens ad hoc , quòd antiqui Pastores non proponerent passim multitudini Justorum , nisi exercitia amoris interessati eorum gratiæ proportionata. Quasi hoc perversissimo sæculo majorem gratiam plures habeant , quibus doctrina de amore puro proponi queat.

Sæculum decimum-octavum.

Carolo Secundo Hispaniarum Rege , clementissimo nostro Principe 1. Novembris 1700. *Sæculum*
 è vivis erepto , Sæculum hoc luctuosissimam faciem induit. Mars ubique extremas vires exeruit. Nulla Europæ portio dirum potuit declinare in-

cecidium. Sanguis undiquè tot per annos , ad
 cruentissima spectacula horrente , fiente , ululante
 Europâ , terrâ , marique uberrimè effusus illud
 nequivit extinguere. Flamma credebatur perpetua ,
 nutrimentum ei suppeditantibus animis in mutuam
 perniciem conjuratis. Tandem placuit miseranti
 Numini , *quod immutat cor Principum Job. 12.* ;
 corda bellantium Regum inflectere , & immane
 sistere incendium , pace *Rastadii* compositâ , &
 in *Badensi* congressu confirmatâ.

an. 1713. Dum hæc geruntur ; proscripæ sunt à Clemente
 XI. felicissimi Regiminis 8 Septembris 1713. Pro-
 positiones 101. excerptæ ex Libro Gallico idiomate
 impresso , & in plures tomos distributo , sub titulo
Le Nouveau Testament.

Author illius est *P. Quesnel* per varias , tum in
 101. P. Galliâ , tum in Belgio commotas procellas fa-
 Quesnel. mosus.

Liber cum primo aspectu legentes specie quadam
 pietatis illiciat , plurium vertebatur in manibus.
 Arridebant molliti sermones , diffusa unctio ,
 emendatior lingua Gallica ; sed sub splendido Pie-
 tatis apparatu prava occultabantur dogmata , jam
 olim in *Baio* & *Jansenio* damnata. Atque idè
 scilicet quod vulnus intus latèret , summa istius
 libri perniciès potissimum progrediebatur , & in-
 valescebat : undè velut improba sanies , non nisi
 sectò ulcere foras potuit erumpere. Itaque sectum
 est ulcus. Liber fuit diligentissimè discussus. Ex
 eo prorupère non unus , aut alter , sed plurimi ,
 & pridem proscripsi , & novè etiam adinventi er-
 rores. Noxia zizaniorum semina è medio tritici ,
 quò tegebantur , educta omnium oculis à Ponti-
 fice exposita sunt.

En modò Constitutionem Pontificiam unâ cum
 Propositionibus 101. per eam profligatis.

Porò visum est (quod non existimamus inu-
 tile) ad singulas designare loca , ex quibus illæ
 extractæ sunt.